

Duchovné otcovstvo svätého Jozefa: prijímať, strážiť a odovzdávať Božie dedičstvo (3)

Pápež František dnes pokračoval v katechéze o Jubileu nádeje a pri tejto príležitosti hovoril o svätom Jozefovi. Vysvetlil, ako Patriarcha vedel prijať Boží plán pre svoj život s vierou, nádejou a láskou.

29.01.2025

Čítanie: Mt 1, 18-21

S narodením Ježiša Krista to bolo takto: jeho matka Mária bola zasnúbená s Jozefom. Ale skôr, ako by boli začali spolu bývať, ukázalo sa, že počala z Ducha Svätého. Jozef, jej manžel, bol človek spravodlivý a nechcel ju vystaviť potupe, preto ju zamýšľal potajomky prepustiť. Ako o tom uvažoval, zjavil sa mu vo sne Pánov anjel a povedal: „Jozef, syn Dávidov, neboj sa prijať Máriu, svoju manželku, lebo to, čo sa v nej počalo, je z Ducha Svätého. Porodí syna a dáš mu meno Ježiš, lebo on vyslobodí svoj ľud z hriechov“.

3. katechéza z cyklu Ježiš Kristus, naša nádej, I. Ježišovo detstvo: „Dáš mu meno Ježiš“ (Mt 1, 21). Zvestovanie Jozefovi

Drahí bratia a sestry, dobrý deň!

Dnes pokračujeme v rozjímaní o Ježišovi, našej nádeji, v tajomstve jeho pôvodu, o ktorom rozprávajú evanjeliá o jeho detstve.

Ak nám Lukáš umožňuje rozjímať z pohľadu jeho matky, Panny Márie, tak Matúš sa stavia do perspektívy Jozefa, muža, ktorý berie na seba Ježišovo zákonné otcovstvo, naštepuje ho na kmeň Jesseho a spája ho so zaslúbením daným Dávidovi.

Ježiš je v skutočnosti nádejou Izraela, ktorá sa naplňa: je potomkom prisľúbeným Dávidovi (porov. *2 Sam* 7, 12, *1Kr* 17, 11), ktorý robí jeho dom „požehnaným naveky“ (*2 Sam* 7, 29), je výhonkom, ktorý vyrastá z kmeňa Jesseho (porov. *Iz* 11, 1), „spravodlivým výhonkom“ určeným na to, aby vládol ako pravý kráľ, ktorý vie uplatňovať právo a spravodlivosť (porov. *Jer* 23, 5, 33, 15).

Jozef vstupuje na scénu v Matúšovom evanjeliu ako Máriin snúbenec. Pre Židov boli zásnuby skutočným právnym zväzkom, ktorý pripravoval na to, čo sa malo stať o rok neskôr, čiže na slávenie manželstva. Vtedy žena prechádzala z otcovej starostlivosti do starostlivosti svojho manžela, sťahovala sa k nemu a pripravovala sa na dar materstva.

Práve v tomto období Jozef zisťuje, že Mária je tehotná, a jeho láska je podrobená ťažkej skúške. V takejto situácii, ktorá by viedla k zrušeniu zasnúbenia, zákon navrhoval dve možné riešenia: buď verejný právny úkon, ako napríklad predvolanie ženy na súd, alebo súkromný úkon, ako napríklad odovzdanie priepustného listu.

Sv. Matúš definuje Jozefa ako „spravodlivého“ muža (*zaddiq*), čiže človeka, ktorý žije podľa Pánovho

zákona, ktorý z neho čerpá inšpiráciu pri každej príležitosti svojho života. Riadiac sa tak Božím slovom, Jozef koná premyslene: nenechá sa premôcť inštinktívnym pocitom a strachom prijať Máriu, ale radšej sa nechá viesť Božou múdrosťou. Rozhodne sa rozísť s Máriou potichu, diskkrétne (porov. *Mt* 1, 19). Táto Jozefova múdrosť spôsobuje, že sa nedopúšťa omylu a zostáva otvorený a vnímavý na Pánov hlas, ktorý mu zaznieva vo sne.

Týmto spôsobom Jozef z Nazareta pripomína iného Jozefa, Jakubovho syna, ktorého prezývali „snár“ (porov. *Gn* 37, 19). Otec ho veľmi miloval a bratia nenávideli, Boh ho povýšil tým, že zasadol na faraónov stolec.

O čom teraz sníva Jozef z Nazareta? Sníva o zázraku, ktorý Boh koná v Máriinom živote, a tiež o zázraku,

ktorý koná v jeho vlastnom živote: o prijatí otcovstva schopného strážiť, chrániť a odovzdávať materiálne a duchovné dedičstvo. Lono jeho nevesty je v požehnanom stave z Božieho prislúbenia, toho prislúbenia, čo nesie meno, v ktorom je istota spásy daná všetkým (porov. Sk 4, 12).

V spánku Jozef počuje tieto slová: „Jozef, syn Dávidov, neboj sa prijať Máriu, svoju manželku, lebo to, čo sa v nej počalo, je z Ducha Svätého. Porodí syna a dáš mu meno Ježiš, lebo on vyslobodí svoj ľud z hriechov“ (Mt 1, 20 - 21). Po tomto zjavení Jozef nežiada ďalšie dôkazy, ale dôveruje Bohu, prijíma Boží sen o svojom živote a o živote svojej snúbenice. Takto vstupuje do milosti toho, kto vie žiť božský prísľub s vierou, nádejou a láskou.

Jozef pri tom všetkom nevyslovuje ani slovo, ale verí, dúfa a miluje.

Nehovorí „slová do vetra“, ale robí konkrétne činy. Patrí do pokolenia tých, ktorých apoštol Jakub nazýva: tí, ktorí „uskutočňujú Božie slovo“ (porov. *Jn* 1, 22), premieňajú ho na skutky, na telo a na život. Jozef dôveruje Bohu a poslúcha: „Jeho vnútorná bdelosť pre Boha... sa spontánne stáva poslušnosťou“ (Benedikt XVI., *Ježišovo detstvo*, Miláno - Vatikán 2012, 57).

Sestry a bratia, aj my prosme Pána o milosť, aby sme viac počúvali, než hovorili. Prosme o milosť, aby sme snívali Božie sny a zodpovedne prijímali Krista, ktorý od okamihu nášho krstu žije a rastie v našom živote. Ďakujem.

*Preklad Slovenská redakcia
Vatikánskeho rozhlasu – Vatican
News, Andrej Klapka, Martin Jarábek.*

*Prevzaté z: [https://
www.vaticannews.va/sk/...](https://www.vaticannews.va/sk/...)*

Libreria Editrice Vaticana /
Rome Reports

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/duchovne-
otcovstvo-svateho-jozefa-prijimat-
strazit-a-odovzdavat-bozie-dedicstvo/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/duchovne-otcovstvo-svateho-jozefa-prijimat-strazit-a-odovzdavat-bozie-dedicstvo/)
(08.08.2025)